

Bönsöndagen

Bidrag från Tobias Bäckström

Hur lär sig barn att prata? Det finns ingen självklart svar på den frågan. Visst, barn härmar oss och upprepar det vi säger och så småningom förstår de att det finns ett samband mellan våra läten och sakerna omkring oss. Men om barnen inte hade en aning om att de ljud som kommer från vår mun bär på information, att de är av särskild betydelse som surret från till exempel kylskåpsfläkten inte är, hade de aldrig kommit på tanken att fästa sin uppmärksamhet på det och försöka härma våra ljud. Det som forskarna har kommit fram till är alltså att barnen har ett medfött sinne för språkinläring. Koderna finns inprogrammerade från födseln. Det är alltså inte så att vi föds med en tabula rasa, ett oskrivet blad, inom oss som väntar på att fyllas av omgivningen. Det måste alltså finnas en medfödd mottagare hos barnet för att kommunikation ska kunna vara möjlig.

På samma sätt är det med vår kommunikation med Gud. Av oss själva skulle vi aldrig komma på tanken att börja be. Gud har planterat in kommunikationsutrustningen i oss, det har vi alla inom oss av födseln. Jag tänker på skapelseberättelsen att Gud blåste in sin livsande i oss, av födseln är alla människor därför andliga varelser, vi är inga oskrivna blad. Vi har fått del av Guds Ande. Paulus talar om att Anden vädjar för oss med rop utan ord. Vi har fått Anden som gåva, samma Ande som ber i oss och genom oss. När vi ber så faller vi in i denna bön som redan pågår.